Pregaria.cat

Entrada

Tan tard però no massa tard ...

Durant una llarga temporada et resisties a acceptar que la veu secreta del teu interior et convidava suaument a fer un canvi en la teva vida. Era una resistència carregada de cert orgull personal. Pensaves: “sí, ara que he experimentat un gran fracàs, ara només em falta amagar-me en Déu? No puc, no vull, no em sembla just.”

Després de les grans il·lusions, després d’unes vacances carregades de sorpreses i de molt amor apassionat, et vas assabentar, gairebé per casualitat, de que de fet ella estimava al teu millor amic, Va ser un cop duríssim, que vas resoldre per via d’urgència, en un terrabastall de dolor, llàgrimes i ira continguda.

Una soledat immensa, llargues nits sense dormir, aïllament total. Fins que la veu amagada dintre teu va iniciar la seva sentència. Dura, per cert, i fins humiliant. La cosa va arribar al paroxisme quan vas llegir en un llibre de la biblioteca del pare aquella expressió de Sant Agustí; Tard us vaig estimar, oh Bellesa tan antiga i tan nova, tard us vaig estimar!”,

Segurament era veritat. Havies cercat la bellesa, la més fonda, la de la mirada, la de la complicitat, la del cos, la de la ment ràpida i intel·ligent, la dels colors, la de la relació....i havies abandonat per més endavant a aquell Déu de la teva infantesa i de la primera joventut que havia omplert el teu cor amb un amor ple fins a dalt de tot i segurament per sempre.
Quina cosa més estranya !!

Fa poques hores mentre anaves a comprar unes espardenyes han tocat les 12 al campanar del poble. Com cada migdia. El so ha anat entrant de la oïda fins al fons del fons. Parat dret en el carrer, de nou la veu interior, tan repetida i tan reprimida. I et dius a tu mateix...Senyor, si tan tard t`he reconegut en la veu de la meva consciència, però, escolta si us plau, avui no és massa tard, per recomençar la nostra amistat.

Molts cops els desenganys, els fracassos, les humiliacions i els cops de la vida, si anem minvant el nostre orgull d’una dignitat mal entesa.... són les ferides, són les escletxes per on entra la Llum. Tan tard, certament, però mai massa tard...

Jesús Renau sj.